

РЕШЕНИЕ

№ 22037

гр. София, 02.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 11.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12818** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Н. Ю. Р., [дата на раждане], гражданка на Р. Ф., ЛНЧ [ЕГН], срещу Заповед рег. № 5364р-25654 от 11.11.25 г., издадена от Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която ѝ е отказано право на постоянно пребиваване в Р. България.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, поради допуснати нарушения на материалния закон и съдопроизводствените правила, както и поради противоречие с целта на закона. Твърди се, че отказът е фактически необоснован и липсват мотиви относно приложеното от административния орган правно основание. Иска се съдът да отмени изцяло Отказа за предоставяне право на постоянно пребиваване, постановен от Директора на Дирекция „Миграция“, за което е получила съобщение рег. № 536400-102453 от 13.11.2025г. Претендира разносните по делото.

В съдебно заседание жалбоподателката Н. Ю. Р. чрез адв. А. В. К. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. К.. Адвокат К. поддържа жалбата и уточненията към нея. Счита, че основния спорен въпрос е правен. Моли съдът да отмени отказа. Моли за срок за писмени бележки. Претендира разноски в минимален размер.

Ответникът ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ " МИГРАЦИЯ " ПРИ МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – редовно призован, се представлява от юр.Ч.. Юрисконсулт Ч. иска съдът да остави жалбата без уважение. Счита, че безспорно е установена фактическата обстановка, както и изчисляването на сроковете. Счита, че актът е правилен и законосъобразен и

моля съдът да постанови решение в същата посока. възнаграждение.

Претендира юрисконсултско

За СГП, редовно уведомена не се явява представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е безспорно, че жалбоподателката е със статут на продължително пребиваващ в Република България чужденец, която иска да ѝ бъде продължен срока на пребиваване.

На 29.07.2025 г. жалбоподателката подала в Дирекция „Миграция“ Заявление за разрешаване на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал.1, т.5 от ЗЧРБ.

Същата счита, че отговаря на условията, предвидени в чл. 25, ал.1, т. 5 от ЗЧРБ, във връзка с § 3 от ДР на ППЗЧРБ. В рамките на последните 5 години законно и непрекъснато пребивавала в България - първоначално с виза „Д“, а след това съгласно издаваните последователно разрешения за продължително пребиваване от съответните органи на дирекция „Миграция“-МВР, като за този период не е отсъствала повече от 30 месеца от страната. Получила е разрешение за продължително пребиваване в Република България като съпруга на българския гражданин П. Й. Р., ЕГН [ЕГН]. Бракът им бил сключен на 18.09.2018 г. по взаимно съгласие, с уважение и любов един към друг. От сключването на брака им до октомври 2023 г. живеели заедно със съпруга Й. П. Р. в едно домакинство, като от октомври 2023 г. отношенията се влошили и стигнали до развод, съгласно Решение № 7920 от 04.05.2025г. по гр.д. № 10485/2024г., СРС, ГО, 181 с-в. Съпругът ѝ през юни 2024г. е подал сигнал до дирекция „Миграция“-СДВР, с който твърдял, че бракът им е бил сключен фиктивно. Заради така подадения сигнал, е била издадена Заповед УРИ 5392 ПАМ - 1634 от 12.07.2024 г. от началника на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи - МВР, с която на основание чл. 39а, ал. 1, т. 1 вр. чл. 40, ал. 1, т. 2 вр. чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ, на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка „Отнемане правото на продължително пребиваване в Република България“. Така издадената заповед е обжалвана пред Административния съд - С. град, като с Решение № 10603 от 26.03.2025г. по адм.д № 7801/2024г., АССГ, I отд., 26 с-в, заповедта е отменена, а преписката е изпратена на административния орган за ново разглеждане и съобразяване на дадените в съдебното решение указания по тълкуването и прилагането на закона. Решението на АССГ е влязло в сила на 24.04.2025г.

В периода от издаването на Заповед УРИ 5392 ПАМ - 1634 от 12.07.2024 г., до постановяване на Решение № 10603 от 26.03.2025 г. по адм.д № 7801/2024г., АССГ, I отд., 26 с-в и влизането му в сила на 24.04.2025г., жалбоподателката многократно посещавала миграционната служба, за да уточни статута си на пребиваване, включително искала и правила опити да подава заявления за продължително пребиваване, включително по реда на чл. 24, ал.7 от ЗЧРБ, във връзка с § 1, т.7 от ДР на ЗЧРБ, но служителите в СДВР-Миграция отказали да приемат нейните заявления. Включително, на 09.09.2024 г. при личното ѝ посещение на гишето в СДВР-Миграция ѝ било отказано да приемат заявлението за продължително пребиваване по формулярен образец, с аргумент, началниците на отдела не позволяват да приемат заявлението, т.к. жалбоподателката има висящо друго производство. Тъй като не ѝ станало ясно какво точно производство служителите имат предвид и предвид това, че тогавашното разрешение за пребиваване изтичало на 25.09.2024г, изпратила на 11.09.2024г. в писмен вид на електронната поща на СДВР-Миграция молба, заявление и обяснителната записка с искане да ѝ бъде разрешено продължително пребиваване, вкл. на основание чл. 24, ал.7 от ЗЧРБ, във връзка с § 1, т.7 от ДР на ЗЧРБ, но не получила отговора на това електронно съобщение. При посещенията ѝ в миграционната служба,

от служителите в СДВР-Миграция, получила в устен вид отговора, че след като Заповед УРИ 5392 ПДМ - 1634 от 12.07.2024 г. е в процес на обжалване, те не могат да приемат нейното заявление за подновяване на разрешението за продължително пребиваване, както и че действието/изпълнението на тази заповед е спряно и тя може законно да пребивава в България, съответно до постановяване на съдебното решение, както и че след като посочената заповед е в процес на обжалване по отношение на нея е налице висящо производство и миграционната служба не може да приеме ново заявление за разрешаване на продължително/постоянно пребиваване. В резултат на това жалбоподателката, продължила да живее в България, чакайки постановяване на решението от АССГ по адм. д № 7801/2024г. След постановяване на съдебното решение, нееднократно посещавала миграционната служба (като била придружавана от преводач), за да подаде заявление за пребиваване, но ѝ било отказано с аргумент, че чакат да получат от съда влязлото в сила решение. След влизането на съдебното решение в сила на 24.04.2025 г., отново посетила миграционната служба с искането да приемат от нея препис на влязлото в сила решение и да ѝ съдействат да упражни предвидените в ЗЧРБ права, включително да подаде заявление за издаване на разрешение за пребиваване. Миграционната служба, отказвала да приеме заявлението, други документи и да ѝ съдейства да упражни в срок и законосъобразно предоставените ѝ по ЗЧРБ права. На 09.05.2025 г. миграционната служба приела Заявление УРИ 536400- 43335/09.05.2025г. и за пореден път уведомила миграционната служба за влязлото в сила съдебно решение и за пореден път отправила искането си да получи разрешение за постоянно пребиваване и помолила да бъде уведомена писмено. Не получила писмени указания в тази връзка. Но, била повикана в миграционната служба и устно уведомена, че ще я депортират, т.к. незаконно пребивавам в България.

Във връзка с Решение № 10603 от 26.03.2025г. по адм.д № 7801/2024г., АССГ, I отд., 26 с-в, влязло в сила на 24.04.2025г., на жалбоподателката ѝ било издадено разрешение за продължително пребиваване R. от 14.07.2025г. със срок на валидност до 11.04.2026 г.

На 11.11.25 г. е постановен отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на Р. Н. / R. N., [дата на раждане] , гражданство: Р. ФЕДЕРАЦИЯ, ЛНЧ: [ЕГН], от Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР.

С жалба вх. № 29680/27.11.25 г. по описа на АССГ, е оспорен отказа пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

В мотивите за издаването на оспорения административен акт, е посочено, че жалбоподателката при подаване на заявлението си е спазила Изискванията на чл.34, ал.2 от ППЗЧРБ - не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешен срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, да подаде заявление. Към момента на подаване на заявление рег. № Г-2428/29.07.2025г. лицето е с разрешен срок на продължително пребиваване до 11.04.2026 г.

Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл.34,ал.1 и чл.38а от ППЗЧРБ.

Във връзка с чл.38а от ППЗЧРБ са приложени:

Справка от Единния регистър на чужденците (ЕРЧ), съдържаща данни за подадените заявления и издадените разрешения за пребиваване на Р. Н..

Справка за пътуванията на лицето, съдържаща данни за влизанията и излизанията през граничните контролно-пропускателни пунктове Р. Н. в периода 01.01.2020г. – 17.09.2025 като е отчетен периода от 29.07.2020г. -29.07.2025г.

Във връзка с чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, служебно е представено писмено становище.

При предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание на чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, е необходимо да бъдат изпълнени две кумулативни условия:

-последните 5 години, като в случаите по чл. 24в (обучение) се отчита само половината от времето на пребиваване;

-да не е отсъствал от страната в горепосочения период повече от 30 месеца.

Законното пребиваване на чужденци в Република България се осъществява по смисъла на чл. 22, ал.1 от ЗЧРБ въз основа на:

-издадена виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4;

-международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим;

-разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Непрекъснатото пребиваване е регламентирано в § 3 от Допълнителните разпоредби в ППЗЧРБ - "Пребиваване без прекъсване" по чл. 36, ал. 2, чл. 38, 38а и чл. 42, ал. 2 е налице, когато чужденецът пребивава на законово основание - с виза, по силата на международни договори или въз основа на акт на Министерския съвет за безвизов или облекчен визов режим или след разрешение на органите на дирекция "Миграция" - МВР на МВР, ако разрешенията са издавани последователно, без да са налице прекъсвания между тях. Не се счита за прекъсване времето до 14 дни, през което са били налице причини, нетърпящи отлагане, поставили чужденеца в невъзможност да подаде документи за издаване на разрешение за дългосрочно пребиваване, и той не е напуснал територията на Република България.

При изследване на първото условие, АО взел под внимание изготвената справка в автоматизираната информационна система „Единен, регистър на чужденците“ (ЕРЧ), съдържаща данни за подадените заявления и издадените разрешения за пребиваване на Р. Н.. Видно от справката в ЕРЧ, съдържаща данни за подадените заявления и издадените разрешения за пребиваване, Р. Н. пребивава на територията на страната от 02.01.2020 г., когато е подала първото заявление за разрешаване на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал.1, т. 18 от ЗЧРБ. В резултат от поредно подадено заявление на лицето е разрешен срок на продължително пребиваване до 25.09.2024 г. Със заповед на началника на отдел „Миграция“ – СДВР с рег. № 5392ПАМ-1634/12.07.2024г. е отнето предоставеното на Р. Н. право на продължително пребиваване, като член на семейство на български гражданин на основание чл. 40, ал.1, т. 2, във връзка с чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ. Заповедта е обжалвана пред Административен съд - София град /АССГ/, като е образувано административно дело № 20247010707801/2024 г.

Същевременно Р. Н. след издаване на заповед рег. № 5392ПАМ- 1634/12.07.2024г. е подала ново заявление за разрешаване на продължително пребиваване в Р. България с рег. № 502586/29.07.2024г., по описа на дирекция „Миграция“ - МВР, на основание чл. 24и от ЗЧРБ., във връзка с което е рег. № 72010/02.09.2024г.

Решение № 10603/26.03.2025г. на АССГ е влязло в сила на 24.04.2024г.

Влязлото в сила Решение № 10603/26.03.2025г. на АССГ, узаконило прекъснатото със заповед рег. № 5392ПАМ-1634/12.07.2024г. продължително пребиваване на Р. Н. на територията на Р. България за периода от датата на издаване на горесцитираната заповед, а именно 12.07.2024г. до датата на вече предоставеният ѝ срок да на продължително пребиваване - 25.09.2024г.

При отчитане на всички факти и обстоятелства, относими към изискването на чл.25, ал.1, т.5 от ЗЧРБ за петгодишно законно и непрекъснато пребиваване, АО констатирал, прекъсване в пребиваването надвишаващо допустимия по закон срок от 14 дни.

Прекъсването се установило за периода от 25.09.2024г., датата на разрешения срок на

продължително пребиваване в Р. България, по подаденото от лицето заявление рег. № 901029/14.09.2023г., който срок е възстановен с влязло в сила Решение № 10603/26.03.2025г. на АССГ до 13.06.2025г., до датата на подаване на последващо заявление за разрешаване на продължително пребиваване с рег. № 102679/13.06.2025г. на основание чл. 24, ал. 5 от ЗЧРБ, във връзка, с което ѝ е предоставен срок на пребиваване до 11.04.2026 г.

Прекъсването за периода 25.09.2024 г. - 13.06.2025 г. значително надвишавал законоустановените 14 дни, поради което лицето не отговаряло на условието на чл. 25, ал. 1 т. 5 от ЗЧРБ за законно и непрекъснато пребиваване на територията на страната през последните 5 години.

Административнорешаващият орган е обърнал внимание, че във връзка с установеното прекъсване между крайния срок на разрешеното продължително пребиваване 25.09.2024г. и влизането в сила на Решение 10603/26.03.2025г. на АССГ, Р. Н. е била в процедура по образуването съдебно производство по обжалването на заповед рег. № 5392ПАМ-1634/12.07.2024 г. Въпреки този факт отново се констатирало прекъсване в пребиваването над задължителните за отчитане и законоустановени 14 дни, а именно от 24.04.2025г., дата на влизане в сила на Решение № 10603/26.03.2025г. на АССГ до датата на подаване на заявление за продължително пребиваване с рег. № 102679/13.06.2025 г.

Предвид гореизложеното релевантен период за законно и непрекъснато пребиваване при разглеждане на настоящата преписка по заявление № Г-2428/29.07.2025г. бил периодът на пребиваване в Р. България на Р. Н. от 16.03.2025 г. до настоящия, момент.

Съгласно горепосочените обстоятелства налагал се изводът, че не е налице петгодишно законно и непрекъснато пребиваване на територията на Р България, с което чужденецът не отговарял на едно от условията на чл.25, ал. 1, т.5 от ЗЧРБ.

При изследване на второто кумулативно условие относно допустимия период на отсъствията от страната, видно от справка за пътуване на лице - чужд гражданин било установено, че Р. Н. е отсъствала общо 745 дни през пет годишния период преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване, които не надвишавал максимално допустимите 30 месеца, с което е изпълнила условието на чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ.

При издаване на настоящия отказ било отчетено обстоятелството, че на Р. Н. не е ограничено правото на пребиваване в страната. Към момента чужденката е продължително пребиваващ на основание чл. 24, ал. 5 от ЗЧРБ.

Същата се ползвала от гражданството на държавата си по произход - Р. ФЕДЕРАЦИЯ, удостоверявайки това със съответните национални документи за задгранично пътуване. Няма данни да е загубила връзка с държавата си по произход.

Във връзка с гореизложеното и на основание чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ "Отказва -се, издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24г, 24е, 25, 25б, 33а, 33г и 33к - 33м. " и като взел предвид, че Р. Н. не е пребивавала законно и непрекъснато на територията на Република България -в рамките на последните пет години преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване, което не отговаряло на условието на чл. 25, ал.1, т.5 от ЗЧРБ, административният орган отказал Предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на Р. Н. / R. N., [дата на раждане] , гражданство: Р. ФЕДЕРАЦИЯ, ЛНЧ: [ЕГН].

В конкретния случай няма спор, видно от приложените по делото доказателства, че жалбоподателката е била с разрешен срок за пребиваване от 13.06.25 г., на която дата е подала последващо заявление за продължително пребиваване с рег. № 102679/13.06.2025 г. на основание чл. 24, ал. 5 от ЗЧРБ, във връзка, с което ѝ е предоставен срок на пребиваване до 11.04.2026 г. Следователно твърдяното прекъсване

на срока от АО, за периода 25.09.2024 г. - 13.06.2025 г., не отговаря на истината, защото този срок е възстановен с влязло в сила Решение № 10603/26.03.2025г. на АССГ. Жалбата по настоящото дело е депозирана на 28.11.25 г., близо пет месеца преди 11.04.2026 г. предоставения срок на пребиваване. В тази връзка става ясно, че жалбоподателката е предприела всички зависещи от нея действия съгласно ЗЧРБ и ППЗЧРБ, които да инициират процедура за получаване на разрешение за пребиваване без да има прекъсвания, през този период не е напускала пределите на България, като е пребивавала в България повече от 5 години и през този срок не е отсъствала повече от 30 месеца.

Това се доказва и от показанията на свидетеля П. Б. Т., които съдът кредитира, защото те се подкрепят от останалите събрани по делото доказателства, които заявява, че познава Н. Р. повече от една година. Знае, че Н. е била омъжена за българин, с който е имала проблеми и се е наложило да се разтрогне брака. Впоследствие бившият ѝ съпруг е написал заявление до Дирекция „Миграция“ и в резултата на това, тя е получила отказ от право на продължително пребиваване. Обжалвала го е и съдът е отменил отказа, като е предоставил определен срок с право на пребиваване. Знае, че от м.май миналата година периодично ходи до служба „Миграция“. Последно помни, че посетили Дирекция „Миграция“ миналата година есента. Тогава бил последния отказ за постоянно пребиваване, който отказ не е получила. Тя е ходила няколко пъти сама и е искала отговор във връзка с пребиваването ѝ, но не са и дали информация. Те имали определени часове за консултации. Той е ходил с нея един път на консултация. Те са ѝ съобщили, че има отказ, но не са и дали възможност да се запознае с него. Документът бил на български език. било ѝ казано, че трябва да подпише този документ, след което ще ѝ бъде дадена възможност да се запознае с отказа. Когато той попитал защо е такъв реда, те му отговорили, че всичко е обяснено и няма нужда да се запознава. Ходил с нея само на консултации. Не е ходил само един път. Ходил с нея и при подаване на допълнителни документи, като приятел, тъй като е по наясно с българския език. Първият път било преди една година. След това още два, три пъти на консултация. Като допълнителни документи има предвид решението на съда, тъй като казали, че го нямат. На 30.03.2026г. изпратила до Дирекция „Миграция“ и до СДВР, отдел „Миграция“ молба, за съдействие да ѝ разрешат да подаде съответното заявление. На 16.04.2026 г. получила обаждане от миграционната служба от телефонния номер +359888448402, и била уведомена, че нямам право да подаде заявление по реда на чл. 24, ал. 7 от ЗЧРБ, както и че след 11.04.2026г. незаконно пребивава в България (въпреки наличието на висящо съдебно производство пред АССГ), както и че следва да ѝ бъде наложена ПАМ - връщане в страната на произхода, отделно от това посещавала на 30.06.2026г. и на 06.04.2026г. лично СДВР, отдел „Миграция“ на адрес [населено място], [улица] (за което са приложени копия на съответните номера на квитанции), но не успяла да подаде съответното заявление.

Съдът не кредитира показанията на свидетелката И. С. Т., защото на въпросите на процесуалния представител на ответника, свидетелката отговаря подробно, но на въпросите на процесуалния представител на жалбоподателката, отговорите не са убедителни. Свидетелката твърди, че жалбоподателката е имала продължително пребиваване на основание граждански брак при отдел „Миграция“- СДВР и допълва „Какво се е случило не знам“. Заявява, че си спомня много добре случая, когато Р. отишла с преводач, което е в подкрепа на твърденията на Р., че е била достатъчно

активна, за да продължи пребиваването си и тя се е интересувала конкретно за процедурата - какво се случва със заявлението ѝ, подадено във връзка с кандидатстването ѝ за постоянно пребиваване пред Дирекция-„Миграция“. В случая свидетелката твърди, че прекъсването е от влизане в сила на решението на АССГ до следващо подадено заявление за продължително пребиваване пред отдел „Миграция“ СДВР, но това твърдение не се подкрепя от събраните по делото доказателства, а е и в противоречие с дадените по-горе показания.

Спорен за страните е въпросът относно това, как следва да бъде третиран срокът от 24.04.2025г. (датата на влизане в сила на съдебното решение № 10603 от 26.03.2025г. по адм.д № 7801/2024г., АССГ, I отд., 26 с-в) до 13.06.2025г. (датата на последващото подаване на заявление за продължителното пребиваване), съответно заанапред или с обратна сила действия съдебното решение, с което е била отменена като незаконосъобразна заповедта на отдел „Миграция“-СДВР, с която на Р. е било отнето първоначалното разрешение за продължителното пребиваване. В случая, за да се гарантира правната сигурност и законност, Решение № 10603 от 26.03.2025г. по адм.д № 7801/2024г., АССГ, I отд., 26 с-в, с което е била отменена като незаконосъобразна Заповед УРИ 5392 ПАМ -1634/12.07.2024г., с която на Р. е било отменено пребиваването ѝ, следва да има действие заанапред, от датата на влизането му в сила-24.04.2025 г., а обжалването по съдебен ред спира е действието на заповедта. Предвид това не може да се приеме, че има прекъсване от 75 дни от разрешеното пребиваване на жалбоподателката и това е с цел, за да може лицето да организира защитата на своите законни права и интереси, вкл. досежно правния статут на пребиване на територията на Р. България в рамките, сроковете и съгласно процедурите, предвидени в ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

Предвид това съдът намира обжалвания отказ за незаконосъобразен.

Твърдението на АО, че видно от приложените към заявление рег. № Г-2428/29.07.2025г. документи, се съдържа заявление рег. № 536400-43335/09.05.2025г., адресирано, по негово твърдение, погрешно до дирекция „Миграция“ - МВР, не се приемат като аргумент от съда, защото всеки орган е длъжен да препрати документи адресирани до него, на компетентния да ги разгледа орган. По делото се установява, че жалбоподателката е правила многократни опити да продължи пребиваването си, но не е получила съдействие и насоки, за да реализира това свое право.

Необходимо е също така да се отбележи, че оспорения отказ не е съобразен и с целта на закона.

Съгласно чл. 6, ал. 2 от АПК, административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Изрично в ал. 3 на чл. 6 е предвидено, че когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона.

В конкретния случай, на основание посочените по - горе разпоредби и съобразно императивното изискване на ал. 4 на чл. 6 от АПК, е следвало административния орган да уважи подаденото искане, тъй като както не е налице прекъсване, а ако хипотетично е налице прекъсване то е незначително и освен това, самия орган е продължавал, не веднъж, разрешения срок за пребиване, без възражения по отношения на прекъсването.

В случая не е съобразена и разпоредбата на чл. 26, ал. 8, изр. 2 от ЗЧРБ, която макар и

да касае продължителното пребиваване, следва да намери приложение по аналогия и по отношение на постоянното пребиваване. Съгласно посочената норма, при преценка на отказ за предоставяне на статут за дългосрочно пребиваване се отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца в Република България, възрастта, здравословното състояние, семейното положение, социалната интеграция, съществуващи връзки в страната или липсата на връзки с държавата по произход. По отношение на жалбоподателката, е безспорно че по отношение на нея е налице трайно установена връзка с България. Видно е, че жалбоподателката пребивава продължително в България, има осигурено жилище и средства за издръжка, както и че същата е сравнително интегрирана.

Отделно от това видно от справките от ДАНС, същата не представлява заплаха за националната сигурност.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице противоречие с материалноправни разпоредби и нарушение целта на закона - отменителни основание по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

При този изход на спора, ще следва ответника на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на жалбоподателя сторените разноски за адвокатско възнаграждение в минимален размер и държавна такса, а именно сумата в размер на 261 евро, от която 256 евро адвокатско възнаграждение и 5.11 евро държавна такса.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение - 54 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Ю. Р., [дата на раждане], гражданка на Р. Ф., ЛНЧ [ЕГН], Заповед рег. № 5364р-25654 от 11.11.25 г., издадена от Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която ѝ е отказано право на постоянно пребиваване в Р. България.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ – МВР, да заплати на Н. Ю. Р., [дата на раждане], гражданка на Р. Ф., ЛНЧ [ЕГН], сумата в размер на 261 /двеста шестдесет и едно/ евро, равностойността на 510 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.